

Historie divadla v Lomnici II

Historie divadelního souboru Josef Kajetán Tyl od r. 1884 do r. 1930 • Divadelní odbor spolku Svornost

Zajímavá historie DS J. K. Tyla bude mít v dnešní příloze pokračování. Autor textu, lomnický učitel Josef Šimek, Vás provede obdobím přelomu století, I. světové války a zajímavou kapitolou bude jistě i stavba nové divadelní budovy. Pro úplnější popis historie lomnické ochotnické divadelní scény bude zmíněna i činnost DS Svornost.

Historie DS J. K. Tyl (1885 – 1930)

1885 – 1886 - *Nové scénické úpravy*

Uplynulo 20 roků od doby, kdy si ve svých Pamětech Josef Fr. Vlček pochvaluje nově zřízené divadlo v radnici, jemuž v té době „nebylo rovného daleko vůkol“. Za oněch 20 roků požadavky rostly, co kdysi bylo pěkné, bylo nyní jen dostačující. Zkušenosti ukázaly, že je nutné mnohé zlepšit, aby divadlo vyhovovalo požadavkům doby.

Byly pořízeny nové dekorace a starší, zachovalejší se opravily. Dosavadní primitivní osvětlení bylo zrekonstruováno, pořízeny nové osvětlovací rampy, zvýšen strop jeviště, lépe upraveno propadliště. Malířské práce provedl malíř Roman Skála z Prahy, který zařídil i obnovu osvětlení. Kronika poznamenává, že „byl znamenitý praktik a práce provedl k plné naší spokojenosti.“ Úpravy pokračovaly ještě v r. 1886. Celková úprava si vyžádala na tehdejší dobu značný náklad 1.047 zl. 93 kr.

K úhradě nákladů zapůjčil ředitel spolku Josef Fr. Vlček 400 zl. za jedinou záruku, v níž se „členstvo zavázalo vytrvat v činnosti tak dlouho, pokud by všechen dluh nebyl splacen.“ Tehdy to byla důvěra!

První hrou, uvedenou 2. a 7. února 1886 „na ladně upraveném jevišti“ byl „Zlý duch Lumpaci vagabundus“.

Po úpravě jeviště činnost spolku velmi oživila. Ještě v témž roce bylo sehráno 16 představení. Obecenstvo hojně divadlo navštěvovalo, svou přízeň prokázalo i městské zastupitelstvo tím, že slevilo spolku nájemné. Stalo se tak jistě působením tehdejšího starosty města a velkého příznivce divadla Josefa Crhy a městského tajemníka a ředitele Spolku divadelních ochotníků Josefa Fr. Vlčka, jehož jméno nese mnoho rolí v hrách uváděných na jevišti divadla. Škoda, že jeho divadelní kronika končí zápisem Tylovy báchorky „Strakonický dudák“, hrané 25. a 26. dubna 1886.

V měsíci říjnu 1886 připravil spolek Jeřábkovu hru „Služebník svého pána“. Dva dny před představením okresní hejtmán hru zakázal. Odvolání na značné vydání vynaložené na přípravu bylo bezúspěšné. Kronika uvádí „Snad jej strašil socialismus!“

Nová radnice v Lomnici nad Popelkou, kde se první divadlo hrálo r. 1866.

1887 - *Na plakátech jména herců*

V červenci hostovali na lomnickém jevišti manželé Pštrosovi, členové činohry Národního divadla. Paní Pštrosová, rozená Mařenka Nosková, se narodila v r. 1855 v Lomnici, kde byl její otec sládkem.

Manželé Pštrosovi si s lomnickými ochotníky zahráli podruhé v květnu 1889 po svém přesídlení do Lomnice. Výtěžek představení byl věnován na stavbu rozhledny na Táboře.

Od října 1887 se uvádějí na plakátech i jména herců.

1889 - *Elektrické osvětlení*

Pro lomnické ochotníky je to historický rok. Poprvé bylo v divadle použito elektrické osvětlení.

V r. 1886 byla u firmy Josef Horák (bývalý závod ELITEX) zahájena první vlastní výroba elektrického proudu určeného pro osvětlení. Dynamo, které je považováno za první továrenské dynamo v celých Čechách, vypracoval Josef Horák ml. s továrním technikem ing. Ant. Zikmundem z Prahy. Rok 1886 je tudíž historickým mezníkem nejen pro město, ale jeho význam značně překračuje hranice kraje. Toto historické dynamo bylo

později předáno do sbírek Národního technického muzea v Praze.

V roce 1888 nabídl Josef Horák dodávku elektrického proudu Spolku divadelních ochotníků. Na instalaci bylo vynaloženo přes 700 zl., spolek platil z každého představení 5 zlatých.

Prvním představením při elektrickém osvětlení byl „Strakonický dudák“ ve dnech 25. a 26. prosince 1889.

Horečná činnost

Nelze bez povšimnutí přejít bohatou činností v osmdesátých letech - r. 1886 - 16 představení, r. 1887 - 13 představení, r. 1888 10 představení, r. 1889 - 14 představení a r. 1890 - 18 představení - to je rekord, který až do třicátých let našeho století neměl obdoby.

Bylo to jistě velké vypětí, po němž muselo nezbytně následovat prudké ochabnutí. V dalších letech byla činnost omezena na 6 až 7 představení za rok, i když z nynějšího pohledu je to i tak činnost bohatá. Předchozí zvýšená aktivita byla jistě ovlivněna renovací divadla a zavedením elektrického proudu. Později však nové kulisy zevšedněly, v r. 1893 továrník Horák další dodávání elektrického proudu odřekl, svítilo se opět petrolejem a to byly opět negativní vlivy

na divadelní návštěvnost.

Naposled se hrálo při elektrickém osvětlení 23. dubna 1893. Zrušením dodávky proudu utrpěl spolek značnou škodu. Jednak v nákladech na instalaci a hlavně pak značným snížením návštěvnosti.

Potom, co byla přerušena dodávka el. proudu, byl spolek nucen přejít zpět k petrolejovému svícení. Toto osvětlení už nemohlo vyhovovat zvyšujícím se technickým požadavkům divadla. Proto spolek zakoupil v r. 1902 starší kotel na výrobu acetylénu za 880 korun. Ke konci r. 1903 odkoupilo toto zařízení město za 500 korun a Spolek divadelních ochotníků platil za každé představení určitý poplatek. Tak se svítilo plných 20 let.

Nakonec bylo stálé elektrické osvětlení zavedeno až v prvních měsících roku 1922. Proto také první hra v roce byla věnována této události. K tomuto účelu byl nastudován „Strakonický dudák“ a jistě nikoliv náhodně.

1894 - Národopisná výstava

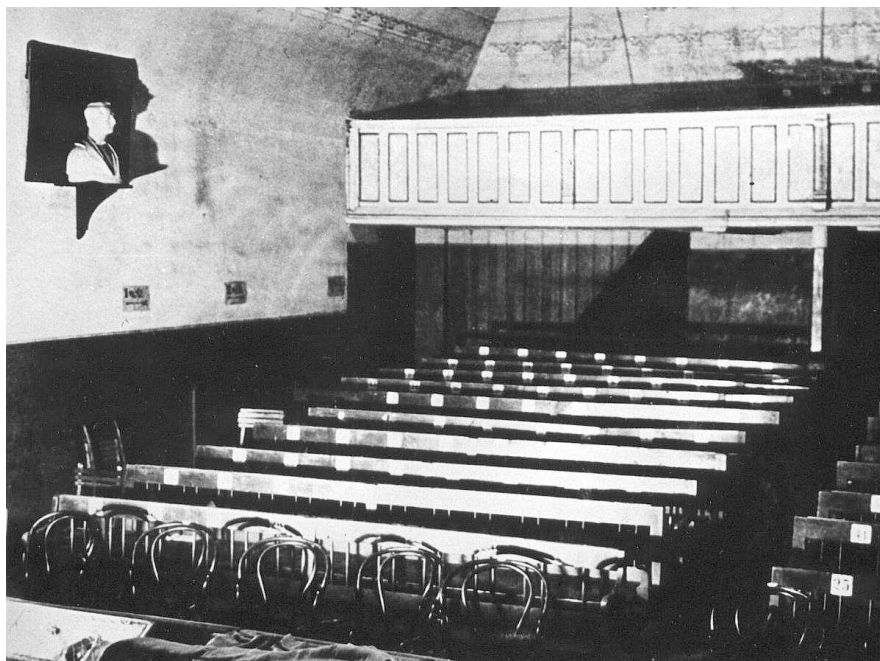
Tento rok zaznamenal jen tři představení. Naposled se hráli „Naši furianti“ dne 14. srpna na počest sjezdu rodáků u příležitosti Okresní výstavy v Lomnici. Hra byla nastudována společně s místním divadelním souborem Svornost. Měla velký úspěch, divadlo bylo „nabito“. Pro tuto hru výjimečně dodal továrník Horák opět elektrický proud. Při výstavě se hráli v neděli 19. srpna divadelní ochotníci z Tuhaně, Libštátu a Nové Vsi představení (patrně jednoaktovky) a kronika uvádí, že Tuhaňští hráli nejlépe „*snad proto, že neměli zapotřebí ke hře ženských.*“

Další činnost v tomto roce ustala proto, že se pro následující rok připravovala Národopisná výstava v Praze, k níž byl i v Lomnici zřízen velmi činný výbor. Účastníci se ho i čelní členové Spolku divadelních ochotníků, jejichž činnost se nyní více zaměřila na práci výstavního výboru.

Do značné míry jistě také zapůsobil i podzimní pobyt divadelní společnosti Příbramského, která v nově zřízeném sále hotelu Řeháček (nynější hotel Praha) hrála přes Nový rok.

1895 - Fond na stavbu vlastní budovy

Jeviště před deseti roky renovované stalo se nyní nedostatečné svou malou hloubkou, velmi omezenými prostorami v zákulisí, v šatně se herci doslova tísnili, nevyhovoval ani prostor hlediště. Proto koncem r. 1895 vznikla myšlenka založit fond pro stavbu vlastní divadelní budovy. Jméno fondu však rostlo velmi pomalu. V následujících 11 letech (do r. 1906) dostoupilo jmění fondu „závratně výše 92 korun. Na kolik cihel by to asi stačilo?“ posteskl si kronikář. Situace by byla příznivější, kdyby spolek nebyl „úředně nucen“ odvádět část hrubého příjmu z každého představení různým účelům a mohl finančně více pamatovat na své životní potřeby.

Sál na radnici pro 250 diváků.

1896 - Nová opona

Ve schůzi 3. prosince minulého roku se výbor usnesl požádat akademického malíře Romana Skálu z Prahy o malbu opony s výjevem „Libuše věští slávu Prahy“ a to do vánočních svátků - tudíž do tří týdnů. Malíř Skála, který již před 10 roky namaloval pro lomnické divadlo nové kulisy, převzal zakázku s připomínkou na krátkost požadovaného termínu a slíbil dodávku hned po vánočních svátcích. Opona byla dodána za měsíc po objednávkě za 35 zl. 16 kr. Sloužila divadlu 38 roků, naposledy 24. srpna 1930 při představení, které bylo rozloučením s divadlem na radnici před otevřením nové budovy Tylova divadla. Obraz na oponě je poplatný tehdejšímu projevům vlastenectví. Přesto byla opona velmi cennou památkou v divadelním depozitáři. Bohužel se do něho po poslední výstavě už nikdy nevrátila.

1911 - První předplatné

V roce 1909 končí zápisy z pravidelných výborových schůzí a valných hromad. Zřejmě upadla organizační činnost. Další zápis je zaznamenán až za 10 let z valné hromady v r. 1919. Je to velká škoda, protože přes netečnost některých pracovníků byl spolek v počtu divadelních představení velmi činný. Např. v r. 1911 bylo sehráno 10 představení a **ponejprv zavedeno předplatné**. Škoda je to tím větší, že nám zápisy nezachovaly podrobnosti o vlastní činnosti spolku v letech I. světové války.

I. světová válka 1914 - 1918

Ani tak zlá doba válečných událostí a velkých obětí na lidských životech neutlumila zcela divadelní činnost. Pořádalo se několik představení každým rokem. V roce 1918, v němž byla válka ukončena a vyhlášen samostatný stát Československá republika, byl sehrán neuvěřitelný počet devatenácti

představení. Mezi jinými „Pražský žid“ od J. J. Kolára na oslavu 50. výročí založení základního kamene k Národnímu divadlu. Mimoto 4 představení se hráli studenti; hrou „Kolébka“ oslavili jmenování Mistra Aloise Jiráska čestným občanem města Lomnice nad Popelkou.

Prvním rokem po válce se hrálo 14 představení ochotnických a 4 hry uvedené na pozvání vinohradskou činohrou.

1920 - Opera Hubička

Zpěvácký spolek Bořivoj ve spolupráci se Spolkem divadelních ochotníků uvedl ve vlastním nastudování 6 představení Smetanovy opery „Hubička“. Mimoto ochotníci se hráli 13 představení, mezi jinými hrou „Exulanti“ na paměť 250. výročí úmrtí Jana Amose Komenského. Hostující divadelní společnost se hrála v divadelním sále na radnici 24 představení. Opravdu velká kulturní činnost - 43 představení během jednoho roku!

1925 - 100 let ochotnického divadla v Lomnici nad Pop.

Vliv stého výročí se odráží v bohaté činnosti. Bylo sehráno 16 představení, další tři představení uvedli studenti a školní mládež. Velmi slavnostní byla oslava stého jubilea spolku.

V **sobotu 8. srpna** se hrál Všestudentský spolek frašku „Manžel šibal“ (M. Hennequinne a G. Duval v překladu V. Tábořského). Obsazení rolí: Václav Hák, M. Bukvicová, Marie Knoflíčková j. h., Josef Korda, VI. Háková, Václav Rubeš, M. Kosinová, B. Navrátil, Jan Korda, V. Večerníková.

V **sobotu 15. srpna** pořádáno slavnostní představení Spolku divadelních ochotníků Jiráskovou hrou „Kolébka“. Představení bylo uvedeno sborem Věno v přednesu

Zpěváckého spolku Bořivoj a zahajovacím projevem jednatele spolku Miroslavem Matouškem. Obsazení rolí: A. Kamborský, Jan Konopáč, Josef Nosek, Václav Rubeš st., Anna Matoušková, Sl. Kordová, Karel Holendr, J. Otmar, Jan Niesner, Marie Knoflíčková, Adolf Lachman.

V **neděli 16. srpna dopoledne** se konala v divadelním sále slavnostní valná hromada, jíž byli přítomni zástupci měst. zastupitelstva, okresu, četných ochotnických spolků v čele se starostou Ústřední Matice divadelního ochotnictva dr. F. Hermannem z Prahy.

V **neděli 16. srpna odpoledne** se konala na nádvoří Živnostenského domu (nyní Kulturní informační středisko) slavnost. Od Žižkova vyšel mohutný průvod krojovaných skupin dětí, ochotnických spolků z okolí, selské jízdy a místních korporací. Zvláštní pozornost zasluhovaly alegorické vozy blízkých ochotnických spolků, představující výjevy ze známých divadelních her: „Strakonický dudák” - Lhota Bradlecká, „K. H. Borovský” - Cidlina, „České Amazonky” - Košov, „Radúz a Mahulena” - Kotelsko, „Prodaná nevěsta” - Nová Ves, „Lešetínský kovář” - Rváčov, „Kolébka” - lomničtí pořadatelé slavnosti, „Hold Thalii” a „Studenstvo z roku 1848” - lomničtí studenti.

Z celé slavnosti byl čistý výtěžek přes 15.000 Kč, obnos na tu dobu jistě značný.

Pozemek na stavbu divadla

Velkým překvapením slavnostních dnů byl dar pozemku o rozloze 2064 m² pro stavbu divadla továrníkem Václavem Hornychem. Je to pozemek, na němž je nyní dětské hřiště podél Smetanovy ulice. Na tomto pozemku byla pak postavena velká tabule s nápisem „Místo pro postavení divadla”. Proč nebyl tento pozemek pro stavbu použit, je vysvětleno ve stati o stavbě Tylova divadla.

1927 - Zahájení stavby se blíží

Myšlenka o stavbě divadla se pomalu realizovala. Při velkých návštěvách divadla na radnici, když se obecenstvo dostávalo „do varu“, začala opadávat omítka stropu v kancelářích pod podlahou sálu, jediné a přitom nikoliv široké schodiště neposkytovalo bezpečnost v případě vzniku paniky. Stavba nového divadla se tudíž stávala velmi aktuální. Proto byl v tomto roce ustaven výbor pro stavbu divadelní budovy ve složení: Josef Tichý, předseda spolku a stavebního výboru, členové Jan Konopáč, Adolf Lachman, Fr. Matoušek, Mír. Matoušek, Boh. Navrátil, Jan Niesner st., Josef Nosek, Josef Ottmar, Břetislav Plíva, Karel Tišer. Pravidelně docházel do všech schůzí stavebního výboru Emil Voleský, prokurista firmy Šlechta, jako jediný ze zástupců závodů a podniků.

Pro Langrovu hru „Grand hotel Nevada” namaloval kulisy, zejména Vysoké Tatry a chalupu, populární lomnický umělec, malíř Čeněk Sucharda.

1929 - 1930 Stavba divadla

V pondělí 23. září vyměřil „polír“ se 2 dělníky staveniště, následující den 6 dělníků odkopávalo na staveništi humus. Třetí den bylo započato s výkopem základů. V době největšího stavebního ruchu pracovalo na stavbě 47 lidí: 1 polír, 6 tesařů, 12 zedníků, 8 učňů a 20 dělníků. Stavba byla na zimní období přerušena 27. listopadu 1929 a ve středu 26. března 1930 byly práce znovu zahájeny. V průběhu stavby byla provedena dne 25. července 1930 zatěžkávací zkouška balkónu: 2450 cihel, 17 q cementu a 14 osob způsobilo průhyb 3,5 mm proti přípustnosti 5,25 mm.

Jevištní dekorace včetně technického zařízení dodala firma Fert z Brna-Husovic, světelné

zařízení jeviště firma Vohralík z Prahy.

Stavba Tylova divadla včetně vnitřního vybavení, divadelního a biografického zařízení byla dokončena 27. září 1930. Za 8 pracovních měsíců. Celková hodnota stavby se zařízením byla 1.023.088,32 Kč.

Do nového života tedy vstoupil Spolek divadelních ochotníků s dluhem přesahujícím 600.000 Kč. Úvěr poskytla Občanská záložna v Lomnici n. P. Z taktických důvodů byla později asi polovina dluhu převedena k úvěrování do Hospodářské záložny v Železném Brodě.

Oslava položení pamětního kamene do stavby divadla

V **sobotu 31. května 1930 večer** v divadle na radnici uvedena hra F. F. Šamberka „Josef Kajetán Tyl” v režii Jaroslava Hlinky. Hra byla opakována následující den večer.

V **neděli 1. června 1930** dopoledne slavnostní valná hromada Spolku divadelních ochotníků v divadle v radnici za účasti veřejnosti; po skončení valné hromady odchod na staveniště, kde slavnost zahájil Zpěvácký spolek Bořivoj sborem Karla Bendla „Probuzení”. Po projevu předsedy spolku Josefa Tichého byl přečten pamětní spis, který pak byl s přílohami vložen do pamětního kamene. Jak uvádí v kronice Jan Konopáč, je kámen uložen do zdi na pravé straně vchodu do vestibulu divadla. Pak následovaly poklepy na pamětní kámen a slavnost ukončil Smetanův sbor „Věno”.

Pamětní spis

Jeho autorem je tehdejší jednatel spolku Jan Konopáč. Ve spise se poukazuje mimo jiné na odvěkou lidskou touhu obohatit všední shon něčím niterně uspokojujícím, co nakonec vede ke vzniku všech umění. Zápis spisu končí:

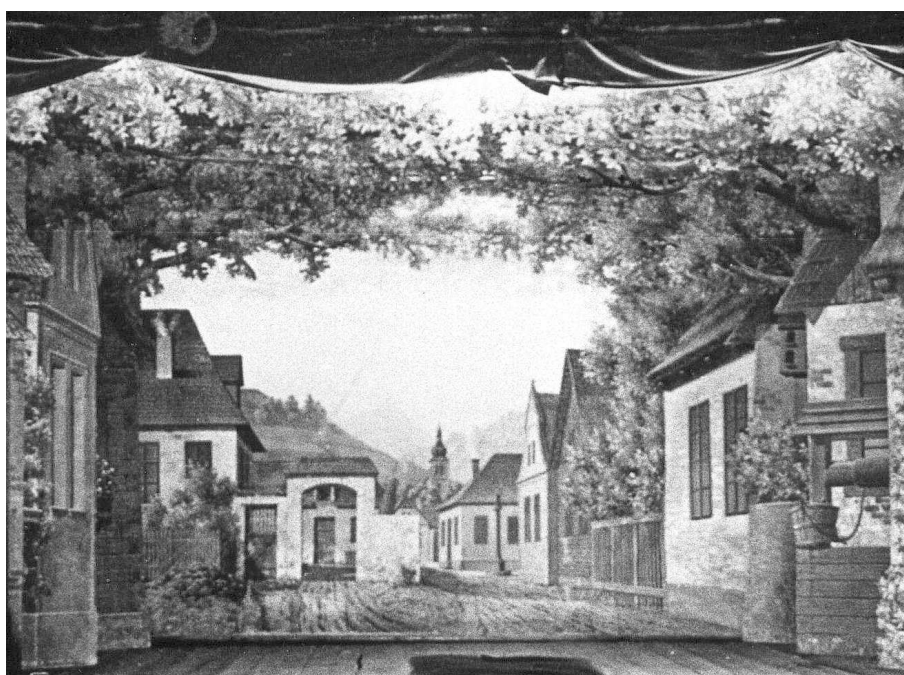
„K budoucím následovníkům našim obracíme se pak se snažnou prosbou, aby až divadlo toto bude se již zdáti nedostatečné, neboť takový je již světa běh a všech věcí osud, aby uvážili obtíže, které nám bylo překonávat a uvěřili nám, že učinili více bylo by nad naše síly.“

K pamětnímu spisu bylo přiloženo: dějiny ochotnického spolku, znění poklepů na pamětní kámen, 16 fotografií z divadla na radnici a 2 fotografie z postupu stavby, fotografie členů výboru spolku, návštěví oslavy slavnostního dne, současné kovové mince, některé deníky z předchozího dne.

Loučení se starým divadlem

Za dobu 64 let, kdy sál na radnici sloužil divadlu, přirostlo toto prostředí ochotníkům i obecenstvu k srdci. Loučení bylo velmi dojemné a „není divu, že starí ochotníci loučili se s tímto prostředím jako se svým mládím.“

Poslední a také slavnostní představení se konalo 24. srpna 1930 hrou J. Štolby „Její systém” v režii Jana Niesnera st. Podíváme-li se na datum, zjišťujeme nápadnou shodu data s představením sehraným před 68 lety

Dekorace na sále v radnici.

v r. 1862. Tehdy to bylo rovněž 24. srpna, kdy se odehrálo poslední představení v prvním divadelním sále v zadní části staré radnice pět dní před vypuknutím velkého požáru v Lomnici. Byla to náhodná shoda data nebo úmysl rozloučit se i touto vzpomínkou navždy s divadlem v radnici? Záznamy o tom mlčí.

O posledním představení v radnici nechme mluvit zápis Josefa Ottmara:

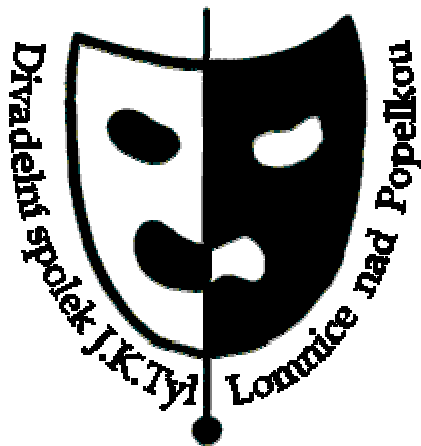
„Výsledek byl ohromný, divadlo bylo úplně vyprodáno, hlava vedle hlavy se tísni. Radostný pohled na herce. V 8.15 hod. zazní hudba našeho kroužku, hrají výňatky z Hubičky od Smetany - bohužel pro chaos, který návštěvou tak velkou povstal, mnohé uniká - až při ukolébavce tichne všechno a hudba tklivá naposledy nese se prostorem divadla našeho. Hudba dozněla, zvedá se opona, přichází pan Tichý (pozn.: předseda spolku) a jménem divadelního výboru vítá přítomné, zvláště pak městskou radu, která byla zastoupena následovně: starosta p. Vávra, za nár. demokracii p. Bartoš, za stranu soc. demokratickou p. Lad. Tichý, za stranu lidovou p. Fejfar, za stranu komunistickou p. Bernat a za agrární p. Kubát.

Předseda spolku p. Tichý děkuje městu za bezplatné propůjčování místností a prosí, aby v novém působišti nás v jiné formě zase podpořili ... atd.“

Zápis se také zmiňuje o **divadelním hudebním kroužku**. Byli to členové - hudebníci, kteří nikdy nebyli uvedeni na plakátech a nikdy je při představení nebylo vidět: na housle Jan Konopáč, Ladislav Tomsa, Zdeněk Vařecha, na flétnu Rudolf Hroch, na violoncello Ant. Vlček, kontrabas Josef Hudský, klavír prof. Boh. Navrátil. Považovalo se za samozřejmost, že hráli bezplatně.

Svornost

V r. 1886 byl v Lomnici založen Řemeslnický, vzájemně se podporující spolek Svornost; jeho dramatický odbor, později přejmenovaný na Divadlo Svornost. O činnosti tohoto spolku se toho z kronik DS JKT moc nedovídáme. Víme pouze, že se Divadelní soubor Tyl snaží zhruba od roku 1932 o sloučení Tyla se Svorností. Návrh se opíral o myšlenku spočívající v tom, že po sloučení obou souborů by Lomnice měla silný a hlavně kvalitní amatérský soubor, který by bezpečně stál na předním místě mezi soubory širokého okolí v podmínkách, které by k tomu poskytovalo Tylovo divadlo, nová prostorná budova s moderním vybavením. Jednání však nepřineslo kladné výsledky. Odmítnutí návrhu Divadlem Svornost lze hledat v několika příčinách. Mezi jinými důvody, a to určitě na předním místě, byl výrazný rozdíl v tehdejší sociální složení členstva obou souborů. Členskou základnu Divadla Svornost tvořili z naprosto převážně

http://dstlomnice.wz.cz/historie_tylova_divadla.htm

většiny dělníci a drobní řemeslníci a jen zcela zanedbatelná část, co do počtu, byla skupina členů jiné sociální vrstvy. Naproti tomu bylo složení členstva Tylova divadla zcela opačné. Z toho vyplývala pochybnost na straně Svornosti v tom, zda by se členové Spolku divadelních ochotníků stali členy Svornosti jako rovní s rovnými a zase naopak. Pak to byla již bezmála padesátiletá tradice Divadla Svornost, která získala u obecnosti značnou oblibu, přinesla za tu dobu mnoho cenného do kultury města a přirostla v té době již dlouholetým členům k srdci. Dalším a to neskrývaným důvodem byla druhá pochybnost o upřímnosti pozvání. Členové Svornosti se domnívali, že souboru Tylova divadla jde spíše o získání jenom herecky významných členů. Důvodem pro tuto domněnku byly občasně požadavky Spolku divadelních ochotníků na povolení k hostování v Tylově divadle tehdejšímu předsedovi souboru Svornost Josefu Budinovi, který již tehdy byl jedním z herecky významných členů Svornosti. Nemálo ovlivnila členy Svornosti tehdejší finanční situace Tylova divadla zatíženého vysokým dluhem, i když tuto skutečnost jako důvod k odmítnutí pozvání pochopitelně neuváděli. Uvědomili si, že splynutím se souborem Tylova divadla stali by se spoluodpovědnými za splácení dluhu a úroků ze zápůjčky a tím by výsledky jejich činnosti v Tylově divadle byly odčerpávány splátkami dluhu. Nikdy před tím (ani nikdy v dalších letech) se s podobnou problematikou nesetkávali. Za celou dobu své existence bylo Divadlo Svornost oproštěno od starostí s údržbou budovy a jejího vybavení, neboť majitelem budovy byl hostinský, takže s výsledky své činnosti mohli nakládati jenom podle potřeb vlastního divadelního zařízení a podle dalších případných potřeb po uvážení souboru. To jistě byl argument, který nejvíce jejich rozhodnutí ovlivnil. Divadlo Svornost ze svých výdělků podporovalo své nezaměstnané

členy a přispívalo na vánoční nadílky okresnímu chorobinci v Lomnici.

Jako druhá ochotnická scéna ve městě po osmdesát let přispívala svou bohatou činností k rozvoji lomnické kultury. Svou vypělost prokázal tento soubor vítězstvím na Jiráskově Hronovu v r. 1937 hrou F. X. Šaldy „Dítě“ v režii Oldřicha Lokaje.

V květnu roku 1939 bylo obnoveno jednání o sloučení obou ochotnických scén. Výsledkem byla jenom společná práce ve hře „Hodiny“, uvedené u příležitosti 65leté divadelní činnosti bývalého předsedy spolku Antonína Kolorenče za účasti čelných představitelů ÚMDOČ.

O šest let později vyšly snahy Divadelního souboru Tyl opět naprázdno.

V roce 1948 bylo přemístěno sídlo Riegrova divadelního okrsku ÚMDOČ do Lomnice. Jeho předsedou se stal Oldřich Lokaj, zkušený a rozvážný režisér a předseda lomnického Divadla Svornost, jednatelem byl zvolen člen konkurenčního souboru Jiří Jína.

V roce 1950 Okresní odborová rada doporučila sloučení obou lomnických divadelních souborů a uzavření patronátních dohod s některými místními podniky. Jednání se zástupci Divadla Svornost opět nepřineslo kladné výsledky. Ve stejné době byly zřízeny Újezdní osvětové besedy, organizace ÚMDO zanikla. Do ÚOB byl zařazen i Spolek divadelních ochotníků v Lomnici, jehož dosavadní název byl v tomto období doplněn jménem Tylovým a od té doby se jím znamená dodnes pod základním názvem Divadelní soubor Tyl. Divadlo Svornost se v té době stalo souborem Závodního klubu ROH Technolen.

Josef Šimek

(zdroj: Almanach DS J. K. Tyl, Jaromír Mastník a kolektiv)

Otištěné fotografie byly poskytnuty autorem, nebo použity z internetových stránek lomnického divadla http://dstlomnice.wz.cz/historie_tylova_divadla.htm

Na závěr dvoudílného povídání chci poděkovat autorovi, panu Josefu Šimkovi, za ochotu, s jakou nás nechal nahlédnout za oponu lomnického divadla.

Příloha Bradleckého listu se zabývá historií našeho regionu většinou do II. světové války. Pokud Vás povídání o lomnickém divadle zaujalo, máte možnost se seznámit s dalšími osudy souboru i divadla až do současnosti na uvedených internetových stránkách.

Za rok budou lomničtí ochotníci slavit již 180. výročí od založení svého spolku (snad nám do knihovniček přibude nová brožurka!), tak jim popřejme výdrž a nadšení i do dalších let.

-j&vh-